

HRANA ZA DUŠU
LJUBITELJA MAČAKA

Autori: Džek Kenfield, Mark Viktor Hansen,
doktor veterine Marti Beker, Kerol Klajne i Ejmi D. Šođai

HRANA ZA DUŠU LJUBITELJA MAČAKA

Priče o mačjoj ljubavi, tajanstvenosti i šarmu

Prevela s engleskog
Biljana Kukoleča

Mono i Manjana
2011.

Naslov originala:
CHICKEN SOUP FOR THE CAT LOVER'S SOUL
Jack Canfield, Marc Victor Hansen, Marty Becker, D. V. M.,
Carol Kleine, Amy D. Shojai
Copyright © 2005 Jack Canfield and Marc Victor Hansen
Publishead under arrangement with
HEALTH COMMUNICATONS INC., Deerfield Beach, Florida, U.S.A
Prava za srpsko izdanje © 2011 Mono i Manjana

Izdavač
Mono i Manjana

Za izdavača
Miroslav Josipović
Nenad Atanasković

Glavni i odgovorni urednik
Srđan Krstić

Prevod
Biljana Kukoleča

Lektura i korektura
Ana Ranđelović

Kompjuterska priprema
Mono i Manjana

Dizajn korica
Nada Orlić

Štampa
Elvod-print, Lazarevac

E-mail: office@monoimanjana.rs
www.monoimanjana.rs

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.111(73)-36

HRANA za dušu ljubitelja mačaka : priče o
mačjoj ljubavi, tajanstvenosti i šarmu / autori Džek Kenfild ... [et al.] ; [prevod Biljana
Kukoleča]. - Beograd : Mono i Manjana, 2011 (Lazarevac : Elvod-print). - 314 str. ; 21 cm

Prevod dela: Chicken Soup for the Cat Lover's Soul / Jack Canfield ... [et al.].
[O autorima]: str. 292-296. - Podaci o saradnicima: 297-306.

ISBN 978-86-7804-499-1
I. Kenfild, Џек, 1944- [аутор]
COBISS.SR-ID 187425292

Posveta

Ova knjiga je posvećena milionima ljudi koji su pustili mačke u svoje domove i srca, uživajući u neograničenoj ljubavi tih „prelja“ i u posebnom šarmu i vedroj tajanstvenosti jedinstvenih mačjih bića. One su pravi blagoslov za ljude.

Ova knjiga je posvećena i veterinarima i drugim profesionalcima koji se staraju o kućnim ljubimcima; onima koji svoje znanje i stručnost stavljaju u službu tih čudesnih krznašica koje su postale nerazdvojni deo našeg zdravog života i blagostanja.

Knjigu posvećujemo i odgajivačima mačaka i izlagačima koji nastoje da proslave i održe određene mačje rase i poboljšaju njihovo fizičko i emocionalno zdravlje, bile one ljubimice koje sede u krilu i maze se o naše noge, prugaste ili pegave, minijaturne ili tolike da vam ispune čitavo naručje, kovrdžave ili satenski glatkog krzna i kože boje breskve; u svakom slučaju, svi oni nastoje da održe jedinstvene karakteristike određenih rasa i njihove divne varijacije.

Knjiga je posvećena i odvažnim pojedincima i organizacijama koji su se posvetili zbrinjavanju mačaka litalica i pomaganju bolesnim, povređenim i agresivnim mačkama da pronađu dom pun ljubavi. Posvećena je i ljudima koji s vremena na vreme spasu neko mače, dok idu u susret tom divnom danu kada će sve mačke biti zbrinute i imati svoje stalne domove.

I na kraju, posvećujemo ovu knjigu i Bogu koji nas je tako izdašno blagoslovio mačkama – one nam svakako pomažu da i na zemlji osetimo ukus raja, na čemu smo mu večno zahvalni.

UVOD

Mačke su bića koja ne liče ni na koja druga. Počev od onih na zidovima pećina s praistorijskih crteža, pa do današnjih atraktivnih primeraka koje se vidaju na elitnim izložbama, mačke su oduvek fascinirale ljude. Mada mačka može biti naklonjena jednom ili dvoma ljudskim bićima, ona će uvek zadržati jedinstvenu egzotičnu mešavinu nepredvidivosti i individualizma, zbog koje mnogi od nas nemaju dovoljno razumevanja za njih. One kao da znaju da su prve stupile u krug osvetljen vatrom, koju je nekada zapalio pećinski čovek, i time su izmenile istoriju ljudskog roda, uticale na religiju, književnost, umetnost i civilizaciju u celini.

U Starom Egiptu su ih obožavali, dok su u mračnim srednjovekovnim vremenima bile proganjane, ali mačke uvek umeju da dodirnu neke emocionalne strune u dubinama ljudske mašte. Mačka je postala čovekovo *divlje ljubimče* koje se nikada ne može potpuno pripitomiti; ona je i *nežna družbenica* koja prede i time leči naš duševni bol; pretvorila se i u *večno mače* koje može da izmami osmeh i najmalodušnijem čoveku. Uživamo u našim macama i nadamo se da i one gaje ista osećanja za nas.

Ljubitelji mačaka, ljudi potpuno posvećeni mačjem rodu, nastoje da vrate mačke na pijedestal s kojeg su ih ljudi surovo svrgnuli. Možda u prošlosti nismo želeli da priznamo koliko ih volimo, ali je naša ljubav prema njima danas sasvim vidljiva.

Mačke su nam višestruko korisne. Taj „pozitivni efekat kućnog ljubimca“ potvrđen je u brojnim dokumentima. Već samo prisustvo mačkice pune

ljubavi otklanja neke hronične bolove, bodri duh, ukazuje na moguće zdravstvene krize, obara krvni pritisak, pomaže nam u oporavku od teških bolesti, pa čak i smanjuje rizik od pojave alergija i astme kod dece. Ta veza između čoveka i životinje, koju ja nazivam samo „veza“, postaje iz godine u godinu sve jača.

Snaga i moć te veze osnovne su inspiracije za nastanak ove knjige. Kada smo pozvali čitaoce da nam pošalju svoje priče o mačkama, dobili smo iz celog sveta hiljade radova, koji na bezbroj načina potvrđuju kako mačke pozitivno utiču na ljude. Knjiga *Hrana za dušu ljubitelja mačaka* slavi tu ljubav između mačaka i ljudi. Neka poglavlja ove knjige sjajna su ilustracija dobrobiti koje možemo očekivati od mačjeg roda: one nas vole, leče, poučavaju, mogu da nas nasmeju do suza, a ponekad nam i slome srca kada uginu.

Mačke predstavljaju naše specijalno utočište u današnjem stresnom svakodnevnom životu. Svakoga nas dana čekaju na pragu, mazeći se o naše noge, traže da ih uzmemo u krilo, ljube nas golicajući nas brcima i miluju nas trljajući obraze o nas onda kad nam je to najpotrebnije. Mačkama nije važno kako izgledamo, koliko zarađujemo, da li smo čuveni ili sasvim nepoznati – bitno im je samo da ih volimo. Bez obzira na životnu situaciju i godine, ljudi uvek mogu uživati u interaktivnom odnosu s njima i u bezgraničnoj mačjoj ljubavi.

Ma koliko se trudili, ne možemo nikako ostati ravnodušni ako u četiri sata ujutru mačja činijica za hranu ostane prazna. Zato se i vi nasmejte raznim mačjim postupcima i uživajte u mačjem frktanju koje dopire sa stranica ove knjige. Mnoge priče će vas oduševiti i zabaviti, neke će vas iznenaditi, a iz nekih ćete nešto naučiti. Ali ćete, povrh svega, uživati u misterijama i čudima sveta koji delimo s našim dragim mačkama.

Podelite vaše iskustvo s nama

Želimo da vas pozovemo da nam šalžete svoje priče o mačkama koja će izaći u narednom izdanju *Hrane za dušu ljubitelja mačaka*.

Voleli bismo i da saznamo šta mislite o pričama objavljenim u ovoj knjizi. Zato nam pišite o tome koje su vam se priče najviše dopale i šta vas je najviše dirnulo.

Vaše priloge šalžite na adresu:

Chicken Soup for the Soul

P.O.Box 30880

Santa Barbara, CA 93130

fax:805-563-2945

Možete posetiti naš vebisajt na adresi:

www.chickensoup.com

Nadamo se da ćete uživati čitajući ove priče isto toliko koliko smo i mi uživali dok smo ih prikupljali, pisali i pripremali za štampu.

1

O LJUBAVI

Ima li lepšeg dara od mačje ljubavi?

Čarls Dickens

TRONOGA MACA

Mačje mjaukanje slično je masaži srca.

Stjuart Mekmilan

Moja žena Tereza je godinama predavala fizičko vaspitanje. Redovno je držala nastavu u šest različitih osnovnih škola u kraju, pa je imala dovoljno prilika da upozna većinu dece iz kraja, i to u njihovom najboljem i najgorem izdanju.

Detinjstvo je ponekad samo po sebi teško, ali na časovima fizičkog padaju sve maske i deca se tada pokazuju u svom pravom svetlu. Nema bolje prilike da se ispolji nečija prava snaga ili osetljivost, hrabrost ili stidljivost, atletičarski talenat koji donosi medalje ili potpuna netaalentovanost za koordinaciju pokreta. Najnezgodnije je to što su deca sklona opredeljivanju za jednu ili drugu stranu, pa na tim časovima vrlo brzo saznate koliko značite svojoj grupi. Neki od nas doveka pate što su poslednji izabrani da pristupe timu nekog ekípnog sporta na času fizičkog.

U jednoj školi, čije su sive fasade i betonski sportski tereni delovali prilično deprimirajuće, Tereza je uočila usamljeno dete iz trećeg razreda koje je uvek bilo poslednje birano u grupu za igru. To je bila devojčica koju ćemo nazvati Megan, niska i pregojazna, vrlo povučena, koja je na licu uvek imala izraz beznađa. U klupi je sedela sama, igrala se sama i sama je jela svoju užinu iz papirne kesice „od recikliranog papira“. Učitelji i drugo školsko osoblje bili su ljubazni prema njoj, ali deca nisu.

Ljudi su na Meganinu priču uglavnom slegali ramenima. Tereza je načula da deca, čim nastavnici okrenu leđa, trče da dodirnu Megan, pa onda njenu „šugu“ prenose na drugu decu. Rugali su joj se i zvali je Megan Bundeve, što je doprinelo da se ona još više povuče u sebe; njeni školski dani i vraćanje kući iz škole pretvorili su se u pravo mučenje. Učitelji su upoznali Meganinu samohranu majku, koja je, ma koliko joj to bilo teško, činila sve što može da „sastavi kraj s krajem“. Bilo im je jasno koliko su vikendi bili dragoceni za Megan, ali ne zbog toga što može duže da spava ili da ide na zabavu, već zato što zna da će do ponedeljka barem biti pošteđena odlaska u školu.

Moju ženu je potresla Meganina životna priča. Pošto je popričala s direktorom i drugim nastavnicima, Tereza je došla na jednu dobru zamisao. Iz

razgovora s Megan saznala je da nikada nije imala kućnog ljubimca. Tereza je bila sigurna da bi ljubimče bilo najbolje moguće rešenje i da bi devojčica tako osetila da je bar neko voli i prihvata. Rekla joj je da želi da popriča s njenom mamom o nečemu važnom i zamolila je da zajedno dođu u školu. Majka se zabrinula jer je pomislila da je Megan nešto skrivila, pa je narednog dana dojurila u školu.

Tereza je s njom popričala o Meganinim problemima u školi i najzad su došle i do priče o kućnom ljubimcu. Na veliko Terezino olakšanje i zadovoljstvo, Meganina mama je bila oduševljena tim predlogom. Složila se da odu do veterinarskog centra i azila u kome sam radio, da pogledaju životinje koje smo udomili i da među njima pronađu ljubimče za Megan.

Naredne subote po podne, Megan i njena mama došle su do nas i ušle na zadnja vrata, baš kao što smo se dogovorili. Čuli smo zvonce, a psi su se odmah oglasili horskim lajanjem u raznim tonalititetima.

Kleknuo sam na jedno koleno i pozdravio Megan, a zatim pozvao devojčicu i njenu mamu u kancelariju. Video sam da Megan, kao i većina maltretiranih osoba, nosi mnogo tuge u pogledu; delovala je toliko žalosno da sam jedva uspeo da se priblerem.

Odveo sam ih do boksova u zadnjem delu zgrade, gde su se nalazile životinje bez gospodara. Mislio sam da će se Megan zalepiti na štenad – mešance terijera koje je neko baš te nedelje ostavio pred našim vratima u kartonskoj kutiji. Psići su bili već prilično krupni, čupavi, blistavih smeđih očiju i ružičastih jezicića koji su se pomaljali i nestajali poput rumenih tračica u stalnom pokretu.

Devojčici su se štenci dopali, ali to ipak nije bila ljubav na prvi pogled. Dok smo hodali duž boksova i posmatrali neke druge „polovne primerke“ životinja, pred nas je iskočila maskota naše veterinarske klinike – tigrasta, kratkodlaka, prugasta domaća mačka, koja je ostala bez jedne noge kad je svojevremeno izletela pred vršalicu u polju deteline. Imala je protezu umesto zadnje desne šape, pa smo je prozvali Tronoga Vratarka.

Ona je imala čudan običaj da se prvo mazi o naše noge predući, a onda nas lako ugrize – dovoljno da privuče pažnju – ali ne prejako, tako da ne probije kožu. Nastala je ljubav na prvo grickanje kad je Tronoga iznenada dohvatila Meganin rumeni prstić, što je devojčicu toliko iznenadilo da ju je skoro ispustila na zemlju. Mačka se propela u njenim rukama, ali je i dalje prela.

Tog subotnjeg popodneva Megan je napustila našu veterinarsku kliniku sijajući od radosti. Imala je pravog drugara koji dahće i prede, koji hoće da se igra s njom, koji voli da se sklopča uz nju na sofi i želi da spava u njenoj postelji. Meganina majka nam je kasnije ispričala da je Tronoga uvek istrčavala pred Megan čim ova dođe iz škole, kao pas Lesi u istoimenom filmu, a zatim bi je pratila po celoj kući. Kao pravi mačji bumerang, Tronoga je završavala svoje mačje poslove, ali bi se uvek odmah vratila da se smesti pored Megan.

Devojčica je ubrzo prosto procvetala pod dejstvom mačje bezuslovne ljubavi, privrženosti i neograničene naklonosti. Naravno, nije preko noći postala najpopularnija u školi, ali Megan je ubrzo pronašla drugare koji su i sami imali kućne ljubimce i njena situacija je počela naglo da se popravlja, kako na fizičkom i emocionalnom, tako i na društvenom planu.

Deset godina kasnije, Megan je pozvala Terezu i mene na svoju maturu. Bilo nam je veoma milo kada smo pročitali da je Megan postala jedna od najboljih učenica i da će baš ona držati oproštajni maturski govor u svom razredu.

Toga dana smo se i nas dvoje pridružili gomili roditelja i rođaka koji su napunili salu da bi posmatrali dodelu diploma. Kad se Megan, sva blistava i visoko uzdignute glave, pojavila na pozornici – jedva sam je prepoznao. Bila je to sada privlačna devojka prosečne visine i atletske građe, koja je držala govor o prijateljstvu i prihvatanju, kao i o promeni javnog mnjenja. Konkurisala je za školskog predstavnika za pitanja komunikacije i očitio je imala dara za taj posao.

U svom govoru, Megan je ispričala priču o izuzetnom prijatelju kojeg je stekla u trećem razredu osnovne škole i koji joj je pomogao da se spase iz ponora ka kome je lagano klizila u prethodnom, mučnom periodu detinjstva. Taj prijatelj joj je pomogao i tešio je kada joj je majka ostala bez posla, pa u kući nije bilo dovoljno hrane, a utešio ju je kada ju je jedan dečak prvi put pozvao na ples, a da pritom nije uopšte imao nameru da je vodi na igranku. Taj poseban prijatelj joj je brisao suze i zasmejavao je kada joj je to bilo najpotrebnije.

Megan je, pred prepunom gimnastičkom salom, izjavila kako želi da svi-ma predstavi tog svog posebnog prijatelja, pa ga je zatim zamolila da izađe na pozornicu. Pogledala je na levu stranu, pa zatim na desnu, ali se niko nije pojavio.